

Gillian Harvey

De Bordeaux boekenclub

Proloog

George stond op het punt het café te verlaten, afhaalkoffie in zijn hand, toen hij Grace in het raam van de *tabac* aan de overkant zag verschijnen. Hij herkende haar meteen, ondanks het bonzen in zijn slapen, en voelde een prikkel langs zijn nek gaan toen hij terugdacht aan zijn poging haar aan te spreken bij de bijeenkomst van de tuinclub en hoe zijn tong zich toen volledig in de knoop had gelegd. Die plotselinge sprakeloosheid had hem verbaasd; hij kon praten als Brugman, zeiden de mensen in Engeland altijd. Maar hij was niet meer in Engeland, en tussen al die welgestelde pensionado's had hij zich toch wat minder op zijn gemak gevoeld.

Het koude, zilverachtige winterlicht streek langs de randen van de witte februariwolken en viel op Grace' gezicht terwijl ze een lege plek zocht op het raam. Met het puntje van haar tong tussen haar lippen stak ze haar armen omhoog en drukte de hoeken van een flyer tegen het glas, tussen de aankondigingen van een streekmarkt, een oppasservice en een poster voor een muziekavond waarvan de datum al was verstreken.

George kon nog net het woord CLUB onderscheiden, in vetgedrukte letters. Weer een club. Hij onderdrukte een glimlach. Hij kende Grace nauwelijks, maar had begrepen dat als er iets werd georganiseerd – een evenement, club of feest – zij er op de een of andere manier bij betrokken was. Hij vroeg zich af wat ze nu weer had bedacht.

Hij deed alsof hij de woningadvertenties in het raam van de makelaar bekeek terwijl hij wachtte tot ze vertrok. Toen ze

eenmaal weg was, stak hij de straat over en wierp een blik op het raam. Het was inderdaad een oproep voor een nieuwe club met Grace aan het roer: een boekenclub voor Engelstaligen. De tekst was in het Engels opgesteld, met daaronder een Franse vertaling, waarschijnlijk om een breder publiek te trekken.

Hij wist niet goed waarom hij een foto van het blaadje maakte. Voor de zekerheid, hield hij zichzelf voor. Hij had al jaren geen boek meer gelezen. Geen roman, althans. Maar misschien was het tijd. Nog een avond met zijn vrienden zou hem waarschijnlijk de das omdoen; hij werd te oud voor zoveel drank. En in zijn eentje in zijn piepkleine appartement rondhangen was ook geen optie, dan draaide hij door.

Zo had hij in elk geval iets omhanden.

***

Het geluid van Monica's telefoon liet haar opschrikken. Ze had een hekel aan die schelle toon die door de stilte sneed en weerkaatste tegen de hoge plafonds en houten vloeren. Bella verstijfde in haar armen en Monica suste haar baby zachtjes, geïrriteerd dat haar met zoveel moeite bevochten slaap weer was verstoord. Ze legde Bella tegen haar andere schouder en pakte haar telefoon, die ze behendig met één hand ontgrendelde.

Een berichtje van Peter. Er stond alleen: *Zag dit.*

Ze tikte op de bijgevoegde foto om die te vergroten en zag een advertentie voor 'De Bordeaux boekenclub', voor Engelstaligen. Haar blik gleed naar het boek dat open op tafel lag, met een gehavende rug. Ze had het daar neergelegd toen Bella begon te huilen. Ze merkte dat ze haar hoofd schudde, ook al was er niemand die het zag.

Zou ze het er nog bij kunnen hebben? Alleen al aan het verschonen van luiers en het klaarmaken van flesjes had ze

een dagtaak; alles wat met haarzelf te maken had, was sinds Bella's komst naar de achtergrond verdwenen. En ze wist precies wat voor mensen erop af zouden komen: waarschijnlijk gepensioneerden die rode wijn dronken terwijl ze oorlogsverhalen deelden en het nieuwste boek van John Grisham bespraken.

Toch had ze zichzelf beloofd dat ze meer contact zou zoeken in de buurt. En dit was in elk geval iets. Dan had ze wat omhanden als Peter weg was.

Wat denk je? stuurde Peter erachteraan.

Ze antwoordde: *Misschien.*

***

Alfie zette zijn rugzak neer, pakte zijn telefoon en maakte een foto van de flyer. Dit zou zomaar kunnen zijn wat hij zocht. Iets lichts. Iets om zijn gedachten even af te leiden van alles wat zwaar was.

Hij stopte zijn telefoon terug in de zak van zijn spijkerbroek en hees zijn rugzak weer op zijn schouder, met een hoorbare zucht.

Camille kwam de winkel uit en liet een pakje sigaretten in haar tas glijden. 'Heb je iets gevonden?' vroeg ze hem in het Frans.

'Misschien,' antwoordde hij schouderophalend. 'Een boekenclub voor Engelstaligen.'

Ze trok een wenkbrauw op. 'O?'

Hij knikte. 'Ja... Misschien werkt het. Wie weet.'

'Misschien moet ik ook meegaan,' stelde ze voor. 'Om mijn Engels te verbeteren.'

Hij knikte opnieuw. 'Ja, als je dat wilt.'

Ze liepen verder, langzaam opgaand in de stroom mensen die op weg waren naar werk, naar de universiteit, of gewoon doelloos door de stad slenterden. Even later schoof ze haar

hand in de zijne. Hij kneep er zacht in.

‘Je vindt je weg wel,’ zei ze zacht.

Hij wilde iets zeggen, haar bedanken, maar het bleef steken in zijn keel. In plaats daarvan keek hij voor zich uit tot het moment voorbij was. ‘Ik hoop het,’ mompelde hij uiteindelijk.

Ze sloegen de hoek om en verdwenen in het hart van Bordeaux; twee studenten op weg naar college.

***

Grace klonk bijna buiten adem aan de telefoon. ‘Drie aanmeldingen al!’ riep ze blij.

Zoals altijd werkte Grace’ enthousiasme een beetje verlamdend op Leah. Ze nam zich voor de volgende keer eens in Grace’ medicijnkastje te kijken, om te zien of ze soms extra sterke vitamines slikte of zo. Wat het ook was, Leah kon er zelf ook wel wat van gebruiken: ondanks het feit dat ze ruim tien jaar jonger was dan Grace, lag zij het liefst rond negen uur al in bed, terwijl Grace dan nog moeiteloos doorging.

‘Dus, doe je ook mee?’ vroeg Grace.

‘Eh, nou ja, heb je me nodig?’ vroeg Leah aarzelend. ‘Ik bedoel, het klinkt alsof het nu al een mooie club is.’ Ze wilde nee zeggen. Ze oefende het woord zelfs in gedachten. Maar op de een of andere manier kwam het er niet uit. Wat was dat toch met Grace? Iets aan haar manier van doen – dat zelfvertrouwen – gaf Leah steeds het gevoel dat ze het met haar eens moest zijn.

‘Natuurlijk moet je meedoen!’ zei Grace, die niets van die aarzeling oppikte. ‘Het zou niet hetzelfde zijn zonder jou.’

Leah betwijfelde dat. Ze zag zichzelf al zitten, ergens in een hoek, luisterend naar mensen die spraken over boeken waar zij de tijd niet voor had om ze te lezen. En toch hoorde ze zichzelf ja zeggen.

‘Hoe doet ze dat toch?’ vroeg ze, toen Nathan even later de keuken binnenkwam en zijn gehandschoende handen tegen elkaar sloeg om ze warm te krijgen.

‘Wie? Scarlett?’ vroeg hij, terwijl hij een blik op de hal wierp, alsof hun tienerdochter elk moment kon opduiken.

‘Nee, Grace. Ik neem me altijd voor om nee te zeggen, en toch ga ik overal in mee.’ Ze liet haar telefoon weer in haar zak glijden.

Hij lachte. ‘Je moet toegeven: ze weet mensen wel mee te krijgen.’

‘Ja, en dat is prima – als ze dat willen,’ zei Leah. ‘Alleen lijkt ze geen signalen op te pikken.’

‘Heb je haar duidelijk gezegd dat je niet mee wilde doen?’ vroeg hij, terwijl hij tegenover haar ging zitten aan de keukentafel en aan zijn veters begon te frunniken.

‘Nou ja, niet echt...’

Hij wierp haar een veelzeggende blik toe. ‘Tja.’

‘Ik weet het. Maar ze is...’ Leah haalde haar schouders op. ‘Nou ja, je kent Grace.’

‘Zeker,’ zei hij. ‘Of ik dat nu wil of niet.’ Hij grijnsde.

Leah grijnsde onwillekeurig terug. ‘Precies.’

‘Maar goed, wat gaan jullie doen?’ vroeg hij, terwijl hij een appel uit de fruitschaal pakte en er een hap van nam.

‘Ze heeft me uitgenodigd voor haar boekenclub voor Engelstaligen. Volgens mij wil ze gewoon een beetje morele steun. En ik zeg zelf ook altijd dat ik meer zou moeten lezen.’

Hij knikte. ‘Nou, dat klinkt alsof het probleem is opgelost.’

1

Februari

‘Zoals je ziet heb ik flink uitgepakt,’ zei Grace trots, terwijl ze naar de salontafel wees. Die stond vol met koekjes, allemaal zelfgebakken natuurlijk, uitgesteld op een sierlijke etagère.

Ze had Leah gevraagd om wat eerder te komen, zodat ze de nieuwkomers kon opvangen als Grace zelf bij de deur stond of bezig was koffie te zetten. Leah vond het wat overdreven voor een bijeenkomst waarvoor hooguit vier of vijf gasten werden verwacht. Maar goed, tegen Grace kon ze blijkbaar gewoon geen nee zeggen.

Ze was om zes uur hier aangekomen. Toen ze uit de auto stapte, zag ze Grace in de warm verlichte woonkamer staan, haar hand peinzend over haar mond. Alsof ze twijfelde. Bijna breekbaar. Maar toen zag ze Leah en zwaaide ze glimlachend.

‘Het ziet er prachtig uit, Grace,’ zei Leah nu. Ze wierp een blik op haar horloge en hoopte vurig dat zij niet de enige zou zijn die kwam opdagen. Grace straalde, zoals altijd, een rotsvast vertrouwen uit dat er genoeg mensen zouden komen, maar op de een of andere manier maakte dat Leah alleen maar onrustiger. Alsof zij alle twijfel en onzekerheid voor hen beiden op zich nam.

Grace’ woonkamer was zoals altijd brandschoon. Houten meubels, met zorg in pastelkleuren geschilderd, en een parketvloer die glom alsof hij net was geboend. Grace had oog voor interieur en een zwak voor upcyclen; een paar jaar gele-

den had ze zelfs haar vintage bank zelf opnieuw bekleed. Alleen de hoek bij de erker week af van die perfectie. Daar stonden haar boekenkasten: propvol en rommelig. Ze staken af tegen de rest van het huis. Maar Grace las veel, misschien vond ze het juist fijn om tussen die stapels te zoeken en er willekeurig een boek uit te trekken. Of had ze gewoon geen tijd om ze netjes te ordenen.

Toen Leah er ooit iets van had gezegd, had Grace het weggeuifd. ‘O, dat komt ooit nog wel. Ik heb er gewoon geen tijd voor.’

Toen de deurbel eindelijk ging, schoot Leahs hand omhoog, waardoor de koffie in haar mok gevaarlijk dicht langs de rand klotste, maar gelukkig net niet eroverheen. Opluchting golfde door haar heen. Ze zouden niet met zijn tweeën zijn.

‘Dat zal ons eerste lid zijn!’ zei ze. Haar stem klonk vreemd hoog. Niet helemaal als die van haarzelf.

Soms vroeg ze zich af waar die loyaliteit vandaan kwam die ze tegenover Grace voelde. Ze kenden elkaar nu een paar jaar, maar echt hecht waren ze nooit geworden. Misschien kwam het doordat Grace haar en Nathan in het begin had geholpen, hen wegwijs had gemaakt in de wereld van bouwvergunningen en hen via de tuinclub aan allerlei telers had voorgesteld. Leah vond Grace aardig, echt. Maar die klik die ze met haar vrienden van thuis had, die was er niet.

Voor ze haar gedachten kon afmaken, ging de deur van de woonkamer open en verscheen Grace met een lange man naast zich. Hij droeg een met verf besmeurde spijkerbroek en enorme werkschoenen en stond daar een beetje onhandig, zijn handen in zijn zakken, terwijl Grace hem enthousiast naar een stoel dirigeerde.

‘Ga lekker zitten, George!’ kwinkeleerde ze. ‘Neem een maledleine!’

‘Weet je zeker dat...’ zei hij, terwijl hij naar zijn niet bepaald schone kleding wees. ‘Ik kan ook nog...’

‘Welnee!’ onderbrak Grace hem met een brede glimlach. ‘Wij doen hier niet aan plichtplegingen, hoor!’

Leah nam snel een slok koffie om haar gezicht in de plooi te houden. Want Grace’ huis was wel degelijk een paleis en Leah wist dat je hier in principe niet mocht binnenkomen in kleding met modder of verf erop. Maar goed, misschien golden er andere regels voor nieuwkomers. Of misschien lag het aan George. Hij had zo’n ontspannen, speelse glimlach – het soort dat zelfs Grace een tikje deed ontdooien.

George liet zich voorzichtig in een van de hoge, vintage fauteuils zakken toen de bel opnieuw ging.

‘Oeh!’ riep Grace. ‘Nog iemand!’

Ze verdween en liet hen achter in een plotselinge stilte. Leah glimlachte wat ongemakkelijk naar George en balanceerde haar koffiekopje op haar knieën.

‘Dus,’ begon ze, ‘waar heb je...’

Maar ze kwam niet verder. De deur ging alweer open en Grace verscheen opnieuw, deze keer met een jongeman die ze min of meer met zich meetrok. Hij keek van Leah naar George, naar de smetteloze kamer, de etagère en de stapels boeken, en kleurde rood.

‘Dit is Alfie,’ zei Grace, terwijl ze hem een enthousiast duwtje gaf. Misschien iets te enthousiast, want hij struikelde bijna naar voren.

Grace glimlachte bemoedigend en was alweer verdwenen.

‘Hoi,’ zei Alfie, rood tot achter zijn oren. Hij leek een jaar of twintig, maar een paar jaar ouder dan Scarlett.

Leah voelde iets moederlijks in zich opkomen en glimlachte. ‘Kom maar zitten, Alfie,’ zei ze, terwijl ze op de bank naast zich klopte.

‘Dank je,’ zei hij, en hij plofte neer. Hij klemde zijn handen in elkaar, alsof hij bad om een ontsnappingsmogelijkheid.

Nog voor het gesprek echt op gang kon komen, stond Grace er alweer. Deze keer met een dienblad vol kopjes, een koffie-

pot, een kannetje melk en een vintage suikerpot met tang. Ze had werkelijk alles uit de kast gehaald.

‘Denk je dat dit het zo’n beetje is voor vanavond?’ vroeg Leah.

‘O nee, er komen er vast nog wel een paar,’ zei Grace. ‘Maar misschien moeten we maar alvast beginnen.’ Ze glimlachte, maar er zat iets gespannens in die glimlach – iets wat Leah vaker bij haar zag. Alsof er heel even een barstje zichtbaar werd in al dat zelfvertrouwen. Leah vroeg zich af of Grace teleurgesteld was over de opkomst. Maar wat het ook was, ze leek het al snel van zich af te schudden.

Zodra iedereen koffie had, ging ze staan en klapte ze in haar handen, als een juf die de aandacht vraagt. ‘Zo,’ zei ze. ‘Welkom allemaal!’

Ze keken haar alle drie aan, niet helemaal zeker hoe ze moesten reageren.

‘Het begin van deze boekenclub. Een plek om samen te komen, onze favoriete boeken te delen, nieuwe auteurs te ontdekken, romans te bespreken en ons echt in de literatuur onder te dompelen,’ zei ze stralend. ‘Ik ben zo blij dat ik dit eindelijk heb georganiseerd, en ik dank jullie allemaal dat jullie zijn gekomen.’

De toespraak leek bedoeld voor een veel groter publiek, maar Grace liet zich niet uit het veld slaan.

‘Laten we beginnen met ons even voor te stellen. Ik ben...’

De deurbel ging weer.

Grace’ gezicht lichtte op. Ze draaide zich meteen om en zwierde de kamer uit, haar geplooid rok wapperend achter zich aan.

De stilte die volgde was voelbaar. Ze schoven alle drie een beetje heen en weer. George boog naar voren, pakte een gemberkoekje en nam een hap. Het knarsen klonk opvallend hard in de stille kamer.

‘Heerlijke koekjes,’ zei hij met een volle mond.